

JUSTITIS MINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 20. maj 2015
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Malene Dalgaard
Sagsnr.: 2015-0030-3459
Dok.: 1599460

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 790 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 7. maj 2015. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Mette Frederiksen

/

Lasse Boje

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 790 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for, om det er korrekt, at anklagemyndigheden ikke kan undgå at anke den sag, der er omtalt i artiklen ”16-årig blev lokket i sexfælde - ender nu selv på anklagebænken” fra BT.dk den 7. maj 2015, at der er , som ligefrem pålægger anklagemyndigheden at anke, om og ministeren mener, at denne lovgivning bør lempes, så der kan tages hensyn til sager som den omtalte?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

”1. Jeg har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Statsadvokaten i Viborg, der har oplyst følgende om den konkrete sag, der er omtalt i spørgsmålet:

”Midt- og Vestjyllands Politi rejste den 6. februar 2015 tiltale mod [T] for overtrædelse af straffelovens § 235, stk. 2, ved i perioden fra den 31. december 2013 til den 28. februar 2014 på sin bopæl på sin bærbare computer og på sin iPad at have besiddet 6 pornografiske fotos af børn under 18 år, hvor der var fokusering på kønsdele (kategori 1).

Anklagemyndigheden nedlagde i byretten påstand om bødes-
traf. Det bemærkes, at tiltalte i gerningsperioden var 15 år gammel.

Ved Retten i Hernings dom af 26. marts 2015 fandt retten det bevist, at tiltalte forsætligt havde overtrådt straffelovens § 235, stk. 2. Efter en samlet vurdering, hvorunder retten lagde vægt på tiltaltes alder, at tiltalte modtog billederne uopfordret, og den krænkelse, som tiltalte selv blev udsat for, fandt retten det uforment at fastsætte en straf.

På den baggrund bestemte retten, at tiltalte skulle ”frifindes for straf”. Retten bemærkede endvidere, at ”dommen ikke skal registreres i Det Centrale Kriminalregister som en overtrædelse af straffelovens § 235 med den konsekvens, at dommen medtages på børneattester og andre straffeattester”.

Statsadvokaten ankede den 9. april 2015 dommen med påstand om skærpeelse, dog således at der i landsretten nedlægges påstand om, at straffen skal bortfalde, jf. straffelovens § 83. Tiltalte ses ikke at have kontraanket.

Anklagemyndigheden er således enig i, at der på baggrund af de konkrete omstændigheder foreligger sådanne formildende omstændigheder, at der ikke bør idømmes en straf – og at straffen af den årsag skal bortfalde.

Anklagemyndighedens anke er imidlertid foranlediget af, at der ikke ses at være hjemmel i straffeloven til at frifinde en tiltalt for straf under de konkrete omstændigheder, hvor der ikke er angivet en straffrihedsgrund (f.eks. nødværge, utilregnelighed på grund af sindssygdom eller alder under 15 år).”

Som det fremgår af statsadvokatens udtalelse, drejer den konkrete sag sig således om, hvorvidt den pågældende i et tilfælde som det foreliggende, hvor retten har fundet ham skyldig i den rejste tiltale, skal frifindes for straf, eller om der i stedet skal ske strafbortfald. Derudover er der et spørgsmål om, hvorvidt dommen skal registreres i Det Centrale Kriminalregister.

Med hensyn til spørgsmålet om valg mellem frifindelse og strafbortfald kan jeg oplyse, at det følger af reglerne i straffeloven, at en tiltalt, der anses for skyldig i den rejste tiltale, dog skal frifindes, hvis der foreligger en straffrihedsgrund, som f.eks. nødværge, utilregnelighed på grund af sindssygdom eller alder under 15 år.

Hvis der ikke foreligger en straffrihedsgrund, vil der efter bestemmelsen i straffelovens § 83 kunne ske strafbortfald. Straffelovens § 83 giver således mulighed for, at straffen kan ned sættes, når oplysninger om gerningen, gerningsmandens person eller andre forhold taler afgørende herfor, ligesom straffen under i øvrigt formildende omstændigheder kan bortfalde.

For så vidt angår spørgsmålet om registrering i Det Centrale Kriminalregister kan jeg oplyse, at det følger af reglerne i bekendtgørelse om behandling af personoplysninger i Det Centrale Kriminalregister (bekendtgørelse nr. 881 af 4. juli 2014 med senere ændringer), hvilke oplysninger der skal optages i Kriminalregisteret. Det fremgår således af § 3 sammenholdt med bilag 1, at oplysninger om fældende domme i sager om overtrædelse af straffeloven skal optages i registret. Der ses ikke at være hjemmel i bekendtgørelsen til, at der i en dom kan træffes beslutning om, hvorvidt der skal ske registrering i registret eller ikke.

2. Jeg har forstået spørgsmålet således, at der endvidere ønskes en udtalelse om, hvorvidt anklagemyndigheden har pligt til at anke byretsdomme, som efter anklagemyndighedens opfattelse ikke er korrekte. Om dette spørgsmål har Statsadvokaten i Viborg oplyst følgende:

”Jeg kan vedrørende dette spørgsmål oplyse, at der som bekendt ikke ved lov eller andre retsfor skrifter er fastsat regler, som pålægger anklagemyndigheden at anke afgørelser, som ikke er i overensstemmelse med anklagemyndighedens påstand. Om en sag ankes, beror således altid på en konkret vurdering af omstændighederne i den pågældende sag. Anklage-

myndigheden udviser i øvrigt generelt tilbageholdenhed med at ”initiativanke” byretsdomme.

I denne sag er forholdet som beskrevet ovenfor imidlertid det, at byretten efter anklagemyndighedens opfattelse har anvendt retsreglerne urigtigt, idet der ikke ses at være hjemmel til at frifinde tiltalte, da der ikke foreligger en straffrihedsgrund, ligesom der efter anklagemyndighedens opfattelse ikke ses at være hjemmel til dommens bestemmelse om, at dommen ikke skal registreres i kriminalregisteret.

Det er baggrunden for, at anklagemyndigheden efter en konkret vurdering har besluttet at anke dommen med påstand om, at der sker strafbortfald, og ikke straffrihed, ligesom anklagemyndigheden vil nedlægge påstand om, at bestemmelsen om, at dommen ikke skal registreres i kriminalregisteret, udgår.

Jeg bemærker for god ordens skyld, at ankesagen i medfør af retsplejelovens § 930 a kan afgøres på skriftligt grundlag, hvis der er samstemmende påstande mellem forsvareren og anklagemyndigheden om sagens udfald. I så fald kan ankesagen afgøres, uden at den tiltalte skal give møde i landsretten.”

Som det fremgår, er der ikke pligt for anklagemyndigheden til at anke en afgørelse, der ikke er i overensstemmelse med anklagemyndighedens påstand under sagen. I den foreliggende sag har anklagemyndigheden anket byrettens dom til landsretten, fordi byretten efter anklagemyndighedens opfattelse har anvendt retsreglerne urigtigt.”